

Voltooid toekomstige tijd

Voltooid toekomstige tijd

Hugo Renaerts

1.

Het begon allemaal met die vreemde brief.

Nee, ik vergis me, het begon met dat telefoontje, enkele dagen voor Kerstmis, maar toen die brief kwam, was ik dat telefoontje even vergeten. Pas daarna bracht ik die dingen met elkaar in verband.

Woordelijk kan ik het me natuurlijk niet meer herinneren, maar wel dat ik toen niet in stemming was voor grappen of vergissingen. Binnen enkele dagen was het kerstavond en ik had me net door een pak sneeuw geworsteld met een van de laatste kerstbomen die nog in de handel waren. Ja, we hadden op het laatste moment besloten om dan toch maar een kerstboom in de woonkamer te zetten. Tenminste, Gina had het besloten, omdat haar ouders kerstavond bij ons zouden doorbrengen.

Dat was ook zo opeens besloten. Ze zouden kerstavond doorbrengen met hun vrienden Pat en Roger, zoals ieder jaar. Het was een traditie. Al vele jaren. Maar plotseling was er een breuk gekomen in hun jarenlange vriendschap en toen waren wij de oplossing. Niet dat ze zo op ons gezelschap gesteld waren, kon ik me voorstellen, maar ik had zo'n idee dat ze alles aan iemand moesten vertellen. Waarom het uit was met die vriendschap tussen hen en Pat en Roger. Alsof me dat wat kon schelen. In de eerste plaats waren Pat en Roger volslagen onbekenden voor me en in de tweede plaats was ik helemaal niet gesteld op de aanwezigheid van mijn schoonouders en ik wist met zekerheid dat dit wederkerig was.

Zoals vorig jaar hadden we al besloten om kerstavond rustig onder ons tweetjes door te brengen, bij de open haard, kleine geschenkjes uitpakken, kleine hapjes die we over de hele avond verdeelden en die op voorhand klaar gemaakt waren, zodat Gina niet een hele tijd in de keuken diende door te brengen. Gezellig naast elkaar op de sofa, met een muziekje of met een of ander rustig programma op televisie en vertellen hoeveel we van elkaar hielden. En tijdig het bed in om ook daar onze gevoelens voor elkaar duidelijk te maken.

We waren het jaar daarvoor getrouwd, tot ergernis van haar ouders, die duidelijk hadden laten blijken dat ze op een betere partij voor hun dochter gerekend hadden dan een beginnende auteur, wiens enige prestatie op dat ogenblik bestond uit enkele scenario's voor stripverhalen en af en toe een artikel in een tijdschrift.

Haar vader was tenslotte bedrijfsleider in een grote verhuysfirma die internationaal bekend was en die goed geld verdiende, waarmee hij zijn dochter gemakkelijk naar de universiteit kon laten gaan.

Maar toen kwam ik. We werden na enkele weken stapelverliefd op elkaar.

Ik zat op het terras in het zonnetje en nam wat notities voor een scenario. Ik schreef scenario's voor stripverhalen, zoals ik al zei. Het best kon ik nadenken zo op een terrasje met een koffie en kijkend naar de mensen die over het plein liepen. Hoewel de scenario's moesten gaan over een primitieve indianenstam ergens in het Amazonegebied en een kleine blanke jongen die in het oerwoud was verdwaald en in de stam was opgenomen, werkte het observeren van die mensen toch op een of andere manier inspirerend. Het gebeurde heel vaak. Ik probeerde te raden waar die mensen naar toe gingen of van waar ze kwamen, zag hen in gedachten ergens buiten komen of binnen gaan, bracht hen door hun uitzicht in verband met een werk of een gebeurtenis en dan ineens... pats, had ik het verhaal.

Die dag was net als alle andere. Ik wachtte af, mijn notitieboekje en potlood op het terrastafeltje, grijpensklaar, en wachtte op die pats.

Ze stond naast me voordat ik er erg in had. Een aantrekkelijke, slanke vrouw in een bloemige zomerjurk en een zonnebril.

"Pardon", zei ik, want ze had iets gezegd.

"Ik vroeg of u het erg vindt dat ik hier kom zitten?" Ze wees met een armgebaar in het rond. "Het is de enige stoel die nog vrij is."

Ik keek rond. Ze had gelijk. Alles vol. Mijn uiterlijk moet vele mensen er van weerhouden hebben om die stoel op te eisen. Ik maakte een uitnodigend gebaar.

"Natuurlijk, natuurlijk, gaat u zitten."

Ze wees op mijn notaboekje.

"Ik beloof u dat ik u niet zal storen."

Ik maakte ditmaal een afwerend gebaar.

"U stoort me helemaal niet. Dat boekje hou ik gereed omdat ik soms onverwacht een inval krijg."

"Oh, u bent schrijver?"

Ik glimlachte bescheiden.

"Schrijver is een groot woord. Ik schrijf scenario's voor stripverhalen."

"Oh, hoe opwindend."

Ik schudde het hoofd.

“Opwindend zou ik het niet noemen. Het wordt op de duur routinewerk. Alleen is het lastig om altijd een nieuw gegeven te vinden.”

De kelner was bij ons tafeltje gekomen en ze bestelde een verse fruitsap. De kelner keek me vragend aan.

“Doe mij nog maar een koffie, Eddie.”

Hij knikte en verdween naar binnen.

“Oh, je kent hem? De kelner, bedoel ik?”

“Ik kom hier vaak zitten om inspiratie op te doen.”

“En voor welke stripverhalen maak je dan scenario’s?”

“Ach, zul je toch niet kennen. Voor de serie ‘Mataboe’, het gaat over een...”

Ze zette plots grote ogen op.

“Mataboe... schrijf jij... schrijft u die verhalen?”

Ik lachte.

“Je mag jij tegen me zeggen hoor. Ken je de serie?”

“Ik heb ieder boek.”

“Zeg je me dat niet om me plezier te doen?”

“Dan ben jij Hure?”

“Ja, de afkortingen van mijn voornaam en achternaam. Hubert Renders Maar je kent de verhalen dus?”

“Ik las ze al vanaf het eerste boek. Stef, de blanke die bij de stam Mataboe is gekomen als kleine jongen, Washi zoals ze hem noemen, zoals jij hem noemt bedoel ik, en die toen als krijger werd opgevoed en die... ú schrijft die verhalen.”

Ik voelde dat ik hevig begon te blozen. Zelf had ik dat schrijven van die scenario’s nooit zo hoog aangeslagen en het werk maar aanvaard om te kunnen leven en niet steeds bij mijn ouders te moeten gaan aankloppen. Die hadden het trouwens ook niet al te breed.

Ik knikte gewoon, maar ze bleef me aankijken alsof ik die beroemde schrijver was met zijn tien bestsellers. Als ik ‘Hamlet’ had geschreven had ze niet meer bewondering kunnen uitdrukken.

“En dan ken je natuurlijk Mardil heel goed?”

Ze bedoelde de tekenaar van de serie. Hij heette Mark Dillen, maar gebruikte Mardil als zijn artiestennaam. Net als ik de afkortingen.

“Natuurlijk, we werken samen. We zitten een paar dagen per week bij elkaar.”

Ze schudde het hoofd en bleef me aankijken. De kelner bracht het fruitsap en de koffie.

“Nou zeg, er is hier maar één stoel vrij en ik zit meteen bij de schrijver van Mataboe...”

Ze leek het nog niet te kunnen geloven.

“Mag ik je wat vragen?”

“Natuurlijk.”

“Je zit hier vaak, zei je. Als ik nu enkele van die verhalen meebreng, kun je ze dan ondertekenen...”, ze aarzelde even, “... en er een opdracht in schrijven?”

“Graag.”

Ze zette zich gemakkelijker, blijkbaar niet van plan om me snel los te laten. Ik vond het niet erg. Ik vond haar erg knap met haar lange blonde haar en de blauwe ogen, die ik nu kon zien omdat ze haar zonnebril naar gebruik op haar hoofd had geschoven. Zou ze getrouwd zijn? Zo jong? Nee. Ik zag ook geen ring. Toch geen trouwring. Alleen een sierring in de vorm van een slang. Verloofd? Waarom dacht ik daar nu meteen aan? Er was even een stilte. Ik verwachtte dat ze nu de klassieke vraag zou stellen welk verhaal ik zelf het beste vond, maar ik besloot haar voor te zijn.

“En jij, wat doe jij? Werk je of studeer je nog?”

Ze beet even op haar lip.

“Ik ga naar de universiteit. Pap wil dat ik dokteres wordt.”

“Oh. Maar zo te zien jijzelf niet.”

Ze schudde het hoofd.

“Ik heb er altijd van gedroomd om actrice te worden.”

“Een beroemde filmster?”

Ze trok grote ogen.

“Nee... geen filmster. Alsjeblief. Ik wil op het podium staan. Toneel spelen. Op school vroeger kozen ze me altijd voor de hoofdrollen. Dat wil toch zeggen dat ik wat talent heb.”

Met de ogen die ze trok en haar expressie had ze wat dat betreft inderdaad talent.

“Maar je vader kiest een andere weg voor je?”

“Hij betaalt natuurlijk mijn studies. Maar voor de toneelschool geen cent.”

“Tja, dat is een probleem. Maar er zijn toch genoeg amateur-gezelschappen. Daar kan je je ook in uitleven.”

Ze beet op haar lip.

“Als ik één stap op het podium durf zetten, wordt de geldkraan dichtgedraaid. Ik citeer pap.”

“Tja, dan is het niet zo best.”

We dronken.

“Waarover gaat het volgende verhaal?”

“Daar ben ik helemaal nog niet uit. Ik kom hier vaak zitten en kijk naar de mensen en plotseling komt het idee.”

“Oh, maar... dan zul je mij wel een vervelende onderbreking vinden. Het spijt me.”

Ik glimlachte.

“Ik ben blij met zo’n onderbreking. Zo af en toe is het wel saai. Je ziet niet altijd interessante mensen passeren.”

“Hoe weet je dan of de mensen die passeren interessant zijn of niet?”

“Oh, ik moet me corrigeren. Ik maak ze interessant of niet.”

Ze zette grote ogen.

“Hoe doe je dat dan?”

“Gewoon in mijn fantasie. Ik bekijk de mensen en in gedachten geef ik ze een achtergrond. Bepaalde typen zetten je aan het denken, je begint ze te associëren met iets, een bepaald beroep, een zekere gebeurtenis... en vaak helpt dat.”

Ze knikte en liet haar blik over het plein dwalen. Ze keek ook naar de voorbijgangers.

“Maar hoe kun je dan weten of je gedachten juist zijn?”

Ik lachte.

“Die hoeven helemaal niet juist te zijn. Daarom is het fantasie.”

“Maar nu heb ik je afgeleid.”

“Nee, het idee is er.”

“Hoezo?”

“Ik denk dat Washi met de kano iets verder vaart dan gewoonlijk en hij vindt daar een jonge blanke blonde vrouw die door een andere stam was gevangen genomen en er in geslaagd is om te vluchten en net als enkele krijgers van de... van de Lawatoe, laat ons zeggen, haar weer willen grijpen, komt Washi haar ter hulp. Hij zal er voor zorgen dat ze weer naar haar volk kan terugkeren. Met de nodige avonturen natuurlijk. Ik kwam op het idee omdat ik kennis maakte met een blonde vrouw met blauwe ogen...”

Ze staaarde me aan, zwijgzaam, maar begon dan plots te lachen.

“Dat meen je toch niet?”

“Hier ter plaatse en nu verzonnen!”

“Nee, maar... écht?”

“Als je geen toneel mag spelen, kan je wel een hoofdpersonage worden in een van de verhalen van Mataboe. Dat is toch ook een vorm van acteren?”

Nu kreeg zij een kleur.

“Niet te geloven. Ga je echt...?”

“Ik meen het. En als je me wat foto’s bezorgt, zorg ik ervoor dat Mark je inderdaad tekent zoals je bent. Hoe heet je?”

Ze bekeek me nog steeds, enerzijds blij, maar anderzijds argwanend.

“Ik heet Gina. Gina Mellens.”

Ik stak mijn hand uit.

“Ik heet Hubert. Hubert Renders.”

“Ja, dat weet ik,” zei ze, “dat staat op de achterflap.”

Maar ik dwaal af. Dat telefoontje.

Ik hoop dat ik alles in de juiste volgorde hou, want het is zo verdomd lang geleden.

Ik had de kerstboom naar binnen gesleurd en Gina was bezig met hem op te tuigen met de weinige versiering die we hadden. Morgen zouden we naar het shopping centrum gaan om cadeautjes te kiezen voor haar ouders en die onder de kerstboom te leggen. De cadeautjes natuurlijk, niet haar ouders. Ik was, als ik met goed herinner, in de hal bezig de vloermat een beurt te geven, toen het kwam. Ik nam de hoorn op.

“Met Renders?”

Het was de stem van een jonge vrouw.

“Zeg luister eens papa, wat dat proces betreft... denk je nu echt dat...”

Ik onderbrak haar meteen.

“Sorry, ik denk dat u verkeerd verbonden bent.”

“Oh, je zei nochtans met Renders.”

“Ja, maar in het telefoonboek staan verschillende Renders. U heeft het verkeerde nummer te pakken, het spijt me.”

“Niks verkeerd, verdomme. Denk je dat ik je stem niet herken? En hoe vaak heb ik dit nummer al niet gedraaid? Wil je me voor de gek

houden? Oh, ik begrijp het... je wil je ontoerekenbaar laten verklaren..."

Ik had natuurlijk meteen kunnen opleggen, maar ik ben vrij beleefd opgevoed.

"Luistert u even, mevrouw. Ik ben Hubert Renders en ik woon in de Edamstraat nummer..."

Maar ze onderbrak me woedend.

"Godverdomme, hou je smoel nu maar, klootzak. Ik weet dat je Hubert heet en dat je in de Edamstraat woont."

"Maar dan vergist u zich toch wat betreft... en ik vind het vrij onbeleefd dat u mij op die manier aanspreekt!"

Ik werd een beetje kittig van dat mens. Maar ze liet zich niet van de wijs brengen.

"Als we elkaar zien bij de rechtbank en je mij hoort verklaren dat ik je vaak heb horen vertellen dat je je vrouw zou vermoorden, dat jullie constant ruzie maakten, zullen we wel eens zien welke smoel je trekt. En ik zal de enige getuige zijn. Ik heb het tenslotte gezien, nietwaar? Ik heb het je ook vaak horen zeggen en ik zal..."

Ik was even de kluts kwijt, dus ik kon niet zo snel reageren.

Toen begon ik te lachen. Een nerveus lachje.

"Nu moet u eens goed naar me luisteren. Mijn vrouw is in de woonkamer bezig de kerstboom te versieren. Ik denk, mevrouw dat u gek bent."

"Als ik gek ben, dan komt dat alleen maar omdat jij me zo hebt opgevoed!"

Het werd steeds onaangener. Het was duidelijk dat ze inderdaad gek moest zijn.

"Als u wilt, zal ik haar even aan de telefoon halen, dan kunt u zelf horen dat ze hier is en nog leeft en dan..."

"Hou me niet voor de gek, papa. Maar waarvoor ik bel, ik kan het natuurlijk als getuige intrekken, maar op voorwaarde..."

Ik legde de hoorn met een smak op de haak.

Fronsend leunde ik tegen de deurpost. Ze was op het juiste adres, met de juiste namen. Iemand die zich voordeed als onze dochter. Een volwassen dochter.

Toen besloot ik zelf het initiatief te nemen. Ik riep Gina en vertelde haar het gesprek. Ze begon te lachen.

"Dat mens is stapel! Onze dochter!"

“Ja, natuurlijk, maar voordat ze me weer belt en me begint uit te schelden, is het misschien beter dat jij haar terug opbelt. Dan heeft ze wat om over na te denken.”

Ze haalde de schouders op.

“Vind je het zo belangrijk?”

“Ik wil niet nog eens door dat mens worden lastig gevallen.”

“Oké, doen we dat dan even.”

Ik keek op het scherm en tikte naar het laatste gesprek. Ik tikte het nummer.

Tot mijn verrassing kwam een stem uit een antwoordapparaat.

“Het spijt ons, het nummer dat u draait bestaat niet.”

Ik legde op en keek verbaasd naar Gina.

“Wat is er?”

“Ze zeggen dat het nummer niet bestaat.”

“Hoe kan dat? Je werd toch gebeld vanaf dit nummer?”

“Ja, hoe kan dat? Ik weet het ook niet.”

“Waarschijnlijk een vergissing. Vergeet het nu maar.”

Maar ik was te zeer begaan met dit gesprek.

“Wacht even. Weet je wat, ik noteer het nummer en tik het opnieuw in.”

“Nou, goed dan...”

Ik schreef het nummer over en tikte het in.

“Het spijt ons, het nummer dat u draait bestaat niet.”

Ik legde bedachtzaam de hoorn op.

“Dat is verdraaid eigenaardig. Ik werd opgebeld vanaf een telefoon die niet bestaat. Dat kan toch niet?”

Ook Gina keek nu met gefronste wenkbrauwen naar het toestel.

“Het is inderdaad heel eigenaardig.”

Ik nam weer op en tikte het nummer van de telefoonmaatschappij. Natuurlijk Mozart. Eine Kleine Nachtmusik. Met regelmatig een sonore stem die onderbrak om te zeggen dat ik niet mocht opleggen, maar dat ik zou geattendeerd worden zodra er iemand vrij was. Na ongeveer zes minuten was er iemand vrij.

“U spreekt met Elisabeth. Waarmee kan ik u helpen?”

“Ik werd opgebeld door iemand, maar zij legde op. Ik heb het nummer op mijn scherm, maar als ik het intik, krijg ik een stem die zegt dat het nummer niet bestaat.”

“Welk nummer is het? Kunt u het mij even doorgeven?”

Dat deed ik. Het bleef even stil aan de andere kant, daarna kwam het antwoord.

“Begrijpelijk mijnheer, u heeft een cijfer te veel gedraaid.”

“Hoe bedoelt u?”

“U geeft me een nummer van 10 cijfers en dat bestaat niet. Momenteel bestaat elk telefoonnummer uit negen cijfers. Naar tien zullen we pas gaan als de nummers van negen cijfers uitgeput zijn, maar dat kan nog vele jaren duren. Controleert u dus even het nummer en...”

“Dat moet ik niet controleren. Het staat op mijn schermpje.”

“Tja...” en dan stilte. Ook van mijn kant. Ik wist ook niet meer wat ik nog meer moest zeggen.

“Dank u”, zei ik tenslotte.

“Tot uw dienst, mijnheer.”

Ik keek met grote ogen naar Gina.

“Vreemd”, zei ze.

“Vreemd? Onvoorstelbaar.”

Gina glimlachte.

“Een nummer met tien cijfers zal pas voor binnen vele jaren zijn. Je kreeg een telefoontje vanuit de toekomst.”

Ze lachte.

“Kom je naar de kerstboom kijken?”

Ik volgde haar heel nadenkend. Het was allemaal raar. Heel raar.

Maar met de daaropvolgende gebeurtenissen kon ik het inderdaad uit mijn gedachten zetten.

Totdat die brief kwam. Toen schoot me dat telefoongesprek weer te binnen.

Maar eerst Gina.

De volgende dag al zat ik een uur eerder op het terras. Ik keek rond. Ditmaal niet om de mensen te observeren, maar reikhalzend naar alle kanten of ik daar geen blonde haren zag opduiken. Misschien was ze het wel helemaal vergeten. Of kon ze niet. Waarom hadden we onze telefoonnummers niet uitgewisseld?

Maar natuurlijk, ik was veel te vroeg. Waarom? Ik moest mezelf bekennen dat ik haar meer dan aantrekkelijk vond. Ze was mooi, beslist. Ik had de hele avond en een stuk van de nacht door gewerkt en mijn scenario was af.

Ik had me er op betrappt dat Gina de hoofdrol had overgenomen van Washi, of Stef, zoals hij in feite heette, maar die naam gebruikte ik allang niet meer. Washi werd naar de achtergrond geschoven. Ja, hij redde Gina wel uit de klauwen van die wilden, maar niet nadat de lezers eerst zes bladzijden lang hadden gezien hoe ze uit de handen van die wilden trachtte te blijven.

Ik was Wahi. Ik redde haar. Ze werden zo'n beetje verliefd op elkaar, maar Gina wou toch terug naar haar eigen volk. Ik speelde met het idee om haar in een volgend verhaal terug te laten komen. Dat moest ik met Mark overleggen en met de uitgever. Ik zou het goed kunnen brengen. Na zovele jaren was wellicht het ogenblik gekomen om wat nieuw bloed in de serie te gooien. Een nieuw personage. Een vrouw. Ik moest het degelijk overdenken en met sterke argumenten komen.

Na het eerste verhaal met Gina had ik vernomen van enkele lezers dat die figuur was ingeslagen en dat ze het jammer vonden dat ze weer naar haar volk was teruggekeerd. Hebben jullie dat ook gehoord? Nee? Vreemd. Toen dacht ik er over om ze nog eens te laten verschijnen. Ze komt Washi terug opzoeken.

En misschien kan ze wel blijven...? Ja, zo zou ik het kunnen brengen.

Ze verscheen bij mijn tweede koffie. Ik zag haar van ver. Omdat ik natuurlijk reikhalzend had uitgekeken. Ik zwaaide en ze zwaaide terug. Ze kwam bij mijn tafeltje. Ik stond beleefd recht en drukte haar de hand. Iets langer misschien dan de gewoonte was. En iets inniger. Ik voelde dat ze dezelfde intentie had. Beviel ik haar?

Moeilijk te zeggen. Voor haar was ik misschien iemand waar ze gewoon naar opkeek als schrijver. De man die haar lievelingsverhalen schreef en waar ze kennis mee maakte. Een soort van bewonderaarster, meer niet.

Meer niet? Was iemand bewonderen niet het begin van een misschien durende vriendschap? Of zelfs meer? Ze bestelde een koffie. Toen bekeek ze me vragend

“En? Was het een goede inspiratie, of vond je het tenslotte toch geen goed idee?”

Ik overhandigde haar glimlachend een stapel papieren.

“Kijk, hier is het scenario. ‘De keuze van Gina’ heet het.”

Ze nam de papieren aan en bekeek me met ongeloof.

“Is het nu al gereed? Heb je dat op zo'n korte tijd...?”

Ik maakte een bescheiden handbeweging.

“Ik had ineens enorme inspiratie. Het vloog uit m’n computer. Gisteravond om elf uur was het gereed.”

“En ik mag het lezen?”

“Natuurlijk, daarom heb ik het uitgeprint. Ik stuur het altijd met de computer naar Mark en overmorgen gaan we overleggen hoe we het hele verhaal definitief in elkaar gaan zetten.”

“Dat is geweldig.”

“Oh, ja, heb je foto’s meegenomen?”

Ze haalde ze uit haar handtas. Een drietal foto’s. Ik bekeek ze keurend. Gina op de rug van een ezeltje.

“Die is in Mijas genomen. In Spanje. Kan je een tochtje maken op de rug van een ezeltje.”

Gina in een ligstoel. In het zonnetje. Met een bloemjurk.

“Die is ook in Mijas genomen. Dat zijn de meest recente. We waren daar enkele weken geleden op vakantie.”

Ik slikte even.

“We?”

“Ja, met mijn ouders.”

“Oh.” Ik voelde een opluchting.

Close-up van Gina, met op de achtergrond wat witte huisjes.

“Ook in Mijas. Na die vakantie zijn er geen foto’s meer van me genomen. Denk je dat dit voldoende is?”

Ik keek een beetje sceptisch.

“We zouden meer foto’s moeten hebben van je gelaat in alle standen, ook met uitdrukkingen en zo...”

“Oh...”

“Weet je wat... morgen breng ik mijn digitale camera mee en we schieten een serie. Die bezorg ik dan aan Mark en dan kan hij jou helemaal gebruiken in dat verhaal.”

Ze lichte helemaal op.

“Ik kan het nog steeds niet geloven. Zal ik herkenbaar zijn?”

“Ongetwijfeld. Mark is ook een uitstekend portrettekenaar.”

“Dan wil ik wel een aantal van die albums, natuurlijk.”

“Ik krijg altijd zelf tien presentemplaren. Wat mij betreft kan je er negen van hebben.”

“Oh...” ze rommelde in haar tas en haalde er een drietal albums van Mataboe uit.

“Je hebt beloofd om ze te signeren.”

“Natuurlijk.”

Ik nam mijn pen en signeerde de eerste twee. Vooraan de derde schreef ik er wat bij.

‘Voor mijn blonde muze’.

Ze las het en bekeek me, blozend. Toen lachte ze een verlegen lachje.

“Ben ik dat?”

“Wie anders? Jij bezorgde me gisteren een inspiratie.”

Ze stak de albums in haar tas en schoof wat onwennig over en weer.

Ik nipte aan mijn tweede koffie die ondertussen koud was geworden.

“Dus morgen... fotosessie?” Ze keek niet naar mij, maar naar haar glas fruitsap.

“Ja.”

Ze aarzelde even.

“Waar?”

Ik maakte een gebaar naar de omgeving.

“Gelijk waar. Hier op het terras. Voor de kerk daar. In het park. Het gaat om jou, niet om het decor, want dan zouden we naar de Amazone moeten reizen.”

Ze lachte opgelucht. Waarom? Maar dat kwam meteen.

“Oh, ik dacht even...” Ze zweeg.

“Wat dacht je dan?”

Ze lachte.

“Nee, laat maar.”

Ik bleef haar vragend aankijken. Toen lachte ze weer.

“Toen je dat zei van die foto’s dacht ik even dat je... je gaat lachen... dat je me naar jou thuis wou nemen om daar... wel, foto’s...”

Ze onderbrak zichzelf, maar wat ze bedoelde was wel heel duidelijk.

Ze kleurde.

“Ja, ik begrijpt het. Dat gebeurt. Maar die bedoeling had ik helemaal niet.”

“Stom van me om zoiets te denken natuurlijk. Ik had je beter moeten kennen.”

“Hoe kan je me beter kennen? Het is de tweede keer dat we elkaar zien. Ik begrijp het wel hoor.”

Ik wenkte de kelner en wou betalen, maar ze protesteerde.

“Zeg, nu is het mijn beurt, je hebt gisteren...”

Maar te laat. Het geld lag al in de handen van de Eddie.

We dwaalden door de omgeving en ik schoot een hele serie foto's zoals ze daar wandelde, liep, zat, huppelde... ook een serie close-ups, haar gelaat uit alle hoeken... veel meer dan Mark nodig had, maar ik kon het gewoon niet laten. Steeds opnieuw maakte ik opnamen en ondertussen werd ik meer en meer verliefd op haar. En het mooie was dat we elkaar nog vaak zouden zien. Washi was de brug tussen ons geworden, een brede, stabiele brug. En ze keek naar me op. Misschien nog niet naar Hubert, maar in ieder geval naar de schrijver van Mataboe. Die twee konden gemakkelijk versmelten, in elkaar overgaan. Hoopte ik.

Mark bekeek lachend de foto's.

“Nee maar, Huub is smoorverliefd.”

Ik bloosde.

“Dus je wil van die griet een hoofdpersonage maken?”

“Alleen in dit verhaal, natuurlijk.”

Maar wie weet?

Hij bekeek de foto's een voor een.

“Je hebt wel een goede smaak. Hoe heet ze?”

“Gina.”

Hij bekeek met bedenkelijk.

“Die naam heb je ook in het scenario gebruikt.”

“Ja, haar eigen naam.”

Hij zuchtte even.

“Het kan natuurlijk, maar als ik haar ga gebruiken...,” hij lachte, “... als stripfiguur bedoel ik, en ook onder haar eigen naam, had ik graag eerst een geschreven toelating van haar.”

“Denk je dat dit nodig is?”

“Beslist. Kijk, nu is alles tussen jullie koek en ei, maar stel je voor dat er iets gebeurt en ze spant een proces in omdat we haar gebruikt hebben zonder haar toelating...”

“Maar ze heeft toch zelf foto's gegeven en ze poseert toch voor de...”

“Ja, ja, dat weet ik wel. Maar ik wil geen problemen, Huub. Veiligheid voor alles.”

Ik haalde de schouders op.